

Udvalget finder det desuden ikke realistisk at opstille forskellige lovbestemte frister for forskellige sagstyper, fordi det bl.a. ville rejse spørgsmål om sagernes indbyrdes prioritering, som ikke egner sig til regulering i en mere præcis lovregel. Der kan eksempelvis være almindelig enighed om, at der er et særligt behov for hurtig behandling af sager om grove personkrænkelser, hvorimod det vel ikke er sikkert, at enhver sag om vold, der kan medføre frihedsstraf, nødvendigvis skal behandles før en sag om et røveri under trusler i en privat bolig. Sagerne indbyrdes prioritering sker efter udvalgets opfattelse i almindelighed bedst efter en løbende, konkret vurdering ved retterne, herunder i lyset af eventuelle anmodninger fra anklager, forsvarer eller en eventuel bistandsadvokat.

Hertil kommer, at det efter udvalgets opfattelse reelt ikke er muligt at udforme lovbestemte fristregler for domstolsbehandling således, at tilsidesættelse tillægges en konkret retsvirkning.

Udvalget finder på den baggrund, at der ikke bør fastsættes egentlige fristregler i retsplejeloven for behandlingen af straffesager ved domstolene, og det bør således fortsat som det almindelige princip være op til retten at vurdere sagerne indbyrdes prioritering.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 125-130.

5.4.1.2. Udvalget foreslår, at der i stedet for fristregler indføres en ny bestemmelse i retsplejeloven, der fastslår, at retten skal fremme enhver sag med den hurtighed, som dens beskaffenhed kræver og tillader. Berømmelse af hovedforhandlingen skal så vidt muligt ske inden 2 uger fra anklagemyndighedens indlevering af anklageskrift til retten og til et sådant tidspunkt, at sagen kan gennemføres inden rimelig tid. Er sigtede varetægtsfængslet, skal hovedforhandlingen gennemføres hurtigst muligt.

Efter udvalgets opfattelse vil det have betydning for de fortsatte bestræbelser på hurtig behandling af straffesager, at det i retsplejeloven hermed udtrykkeligt fastslås, at retten skal sørge for, at enhver sag fremmes med den fornødne hurtighed.

Udvalget finder endvidere, at det i forbindelse med den prioritering af sagerne, som må foretages, vil kunne være hensigtsmæssigt, at der ved domstolene internt arbejdes med nærmere (ulovbestemte) målsætninger, herunder i hensigtsmæssigt omfang for forskellige sagskategorier. Sådanne målsætninger vil løbende kunne justeres i lyset af erfaringer og skiftende behov ved domstolene.

Efter den foreslåede bestemmelse påhviler det endvidere anklagemyndigheden og forsvareren at tilrette-

lægge deres virke på en sådan måde, at sagen kan gennemføres inden rimelig tid. Dette indebærer navnlig en pligt til at kunne medvirke til hovedforhandlingens påbegyndelse og gennemførelse inden rimelig tid, men også en forpligtelse for anklagemyndigheden og forsvareren til at medvirke til, at f.eks. et retsmøde, der afholdes med henblik på anteciperet bevisførelse (jf. retsplejelovens § 747, som ændret ved lovforslagets § 1, nr. 5), forhåndsberømmelse (forslaget til retsplejelovens § 843 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 12,) eller forberedelse af sagen (jf. retsplejelovens § 849, som ændret ved lovforslagets § 1, nr. 13) kan afholdes inden for kortere tid.

Med hensyn til forsvarerne bemærker udvalget, at den foreslåede bestemmelse også indebærer, at en advokat, som af en sigtet eller tiltalt anmodes om at påtage sig forsvaret af denne, må overveje, om advokatens øvrige sager vil medføre, at vedkommende ikke vil kunne medvirke til sagens gennemførelse inden rimelig tid, og at den pågældende i givet fald må undlade at påtage sig sagen, jf. også pkt. 3.2.1. ovenfor.

Udvalget påpeger særligt i relation til store sager om økonomisk kriminalitet og i omfattende nævningsager og narkotikasager, der strækker over mange retsdage, at der ved berømmelsen bør være særlig opmærksomhed på, at sagerne fremmes og koncentreres mest muligt.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 130-132.

5.4.1.3. Som anført i pkt. 4.1.4. ovenfor har Domstolens Samarbejdsforum under Domstolsstyrelsen nedsat en arbejdsgruppe om håndteringen af særlige voldssager og voldtægtssager med henblik på en bedre målopfyldelse i forhold til de målsætninger for sagsbehandlingstider, der blev opstillet i voldspakkerne i 1994 og 1997.

Udvalget anfører, at man kan tilslutte sig disse bestræbelser på gennem et samarbejde mellem flere aktører at forbedre mulighederne for hurtig behandling af straffesager. Udvalget bemærker endvidere, at det er væsentligt, at den statistiske afrapportering om straffesagers behandling ved domstolene giver et samlet retvisende billede af sagsbehandlingen. Der bør derfor være fokus på at vise, i hvilken grad tidsbruget svarer ikke blot til ideelle mål, men også til mål, som ud fra mere gennemsnitlige, retsplejemæssige betragtninger kan anses for rimelige og hensigtsmæssige.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 130-132.